

ЗАКОН

О ПРАВОБРАНИЛАШТВУ

Глава I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Предмет закона

Члан 1.

Овим законом се уређује делокруг и положај правобранилаштва, оснивање, надлежност, уређење и организација Државног правобранилаштва, положај државног правобраниоца, заменика државног правобраниоца и запослених у Државном правобранилаштву, начин оснивања, надлежност и основе уређења и организације правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе, као и друга питања од значаја за рад Државног правобранилаштва, правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе.

Правобранилаштво

Члан 2.

Правобранилаштво је орган који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе.

Послове правобранилаштва за заштиту имовинских права и интереса Републике Србије обавља Државно правобранилаштво, које се оснива овим законом.

Изузетно од става 2. овог члана, послови правобранилаштва за заштиту имовинских права и интереса Републике Србије у поступцима који за предмет имају права и обавезе Републике Србије у вези са делокругом министарства надлежног за послове одбране, војних јединица и војних установа које су организационо везане за министарство надлежно за послове одбране и Војске Србије, уредиће се посебним законом.

Послове правобранилаштва за заштиту имовинских права и интереса аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе обављају правобранилаштва аутономних покрајина и правобранилаштва јединица локалне самоуправе. Уређење и организација, као и друга питања од значаја за рад правобранилаштва аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе утврђују се одлуком аутономне покрајине, односно одлуком јединице локалне самоуправе, у складу са основама за уређење и организацију правобранилаштва прописаних овим законом.

Обављање послова правобранилаштва

Члан 3.

Државно правобранилаштво, правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе своју дужност обављају у складу са Уставом, законом и другим општим правним актима.

Средства за рад правобранилаштва

Члан 4.

Средства за рад Државног правобранилаштва, правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе обезбеђују се у буџету Републике Србије, односно у буџетима аутономних покрајина и буџетима јединица локалне самоуправе.

Глава II

ДРЖАВНО ПРАВОБРАНИЛАШТВО

Положај Државног правобранилаштва

Члан 5.

Државно правобранилаштво је државни орган који предузима правне радње и користи правна средства ради остваривања и заштите имовинских права и интереса Републике Србије и обавља друге послове одређене законом.

Седиште Државног правобранилаштва је у Београду.

Државно правобранилаштво послове из своје надлежности обавља у седишту и у одељењима образованим ван седишта.

Функција Државног правобранилаштва

Члан 6.

Функцију Државног правобранилаштва обављају државни правобранилац и заменици државног правобраниоца.

Обележја Државног правобранилаштва

Члан 7.

Државно правобранилаштво има печат који садржи назив и седиште Државног правобранилаштва и назив и грб Републике Србије, у складу са законом. Печат одељења Државног правобранилаштва садржи и назив и седиште одељења.

На згради у којој се налази седиште и одељење Државног правобранилаштва морају бити истакнути назив Државног правобранилаштва, односно назив одељења Државног правобранилаштва, грб и заставица Републике Србије, у складу са законом.

Државни правобранилац, заменици државног правобраниоца, правобранилачки помоћник и правобранилачки приправник у вршењу послова из надлежности Државног правобранилаштва користе службену легитимацију.

Образац, изглед и начин употребе службене легитимације ближе се уређује Правилником о управи у Државном правобранилаштву.

Достављање списка и пружање података и обавештења Државном правобранилаштву

Члан 8.

Државни органи, посебне организације и јавне установе које заступа дужни су да обавесте Државно правобранилаштво о правној ствари у којима је оно овлашћено да предузима правне радње и правна средства ради остваривања њихових права и интереса, односно права и интереса Републике Србије.

Државни органи, органи аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, као и друге организације и правна лица дужни су да Државном правобранилаштву, на његов захтев, доставе списе и обавештења, односно пруже податке и објашњења потребна за предузимање радњи за које је Државно правобранилаштво надлежно.

Када Државно правобранилаштво везује законски рок за поступање, органи и организације из ст. 1. и 2. овог члана дужни су да списе и обавештења неодложно доставе, односно податке и објашњења неодложно пруже.

Ако услед непоступања, односно неблаговременог поступања органа и организација из ст. 1. и 2. овог члана наступи штета за Републику Србију или друге субјекте које заступа Државно правобранилаштво ће о томе обавестити министарство које је овлашћено да врши надзор над радом тог органа или организације, односно обавестиће Владу, а од одговорног лица у том органу или организацији захтеваће накнаду причињене штете.

Државно правобранилаштво је овлашћено да затражи увид, издавање извода и копирање исправа и других списка из сваког јавног регистра, предмета и електронске базе података о стању у предметима које води суд, други државни орган, орган аутономне покрајине, орган јединице локалне самоуправе, или носилац јавних овлашћења, без накнаде.

Обавезно достављање писмена непосредно Државном правобранилаштву

Члан 9.

Судови, органи управе и други надлежни органи дужни су да у стварима у којима је предвиђено заступање од стране Државног правобранилаштва достављају сва писмена непосредно Државном правобранилаштву.

Органи који имају седиште на подручју за које је образовано одељење Државног правобранилаштва сва писмена достављају непосредно одељењу Државног правобранилаштва.

Достављање извршено супротно одредби става 1. овог члана не производи правно дејство.

Трошкови заступања

Члан 10.

Трошкови заступања у поступцима пред судом, органом управе и другим надлежним органом признају се Државном правобранилаштву по прописима о награди и накнади трошкова за рад адвоката.

Остварени приходи у заступању представљају приход Републике Србије.

Глава III

НАДЛЕЖНОСТ ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИЛАШТВА

Заступник и пуномоћник

Члан 11.

Државно правобранилаштво је заступник Републике Србије у правним поступцима пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, када Република Србија има положај странке или умешача о чијим правима и обавезама се одлучује у том поступку.

Државно правобранилаштво пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима заступа државне органе и посебне организације који немају својство правног лица, државне органе и посебне организације који имају својство правног лица, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије и јавне установе чији је оснивач Република Србија, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима ови субјекти учествују као странке или умешачи о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку.

Државно правобранилаштво може на основу посебно датог пуномоћја заступати у поступку пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима и друга правна лица чији је оснивач Република Србија.

Када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање само одређене радње у поступку обавезно заступање странке од стране адвоката, Државно правобранилаштво је овлашћено да предузима заступање под истим условима као и адвокат.

Када у истом поступку учествују странке са супротстављеним интересима а једна од тих странака је Република Србија, Државно правобранилаштво ће заступати Републику Србију.

Када у истом поступку учествују странке са супротстављеним интересима, које према овом закону заступа Државно правобранилаштво, а ниједна од тих странака није Република Србија, Државно правобранилаштво ће заступати странку која је иницирала покретање поступка.

Заступање пред страним и међународним судовима и арбитражама и пред другим надлежним органима у иностранству

Члан 12.

Државно правобранилаштво заступа Републику Србију пред страним и међународним судовима и арбитражама и пред другим надлежним органима у иностранству.

Ако Државно правобранилаштво према прописима стране државе или међународне организације или из других разлога, не може непосредно да заступа пред страним или међународним судовима и арбитражама, или пред другим надлежним органима у иностранству, Влада, на предлог државног правобраниоца, овлаштиће за заступање лице које може предузети заступање по прописима стране државе или међународне организације.

У случају из става 2. овог члана, државни правобранилац је дужан да обезбеди активно праћење тока заступања, као и да лицу овлашћеном за заступање даје потребне налоге и упутства.

Заступање пред Европским судом за људска права

Члан 13.

Државно правобранилаштво заступа Републику Србију пред Европским судом за људска права у складу са Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима уз ову конвенцију.

Послове заступања из става 1. овог члана обавља заменик државног правобраниоца који је постављен и за заступника Републике Србије пред Европским судом за људска права.

Општење између Републике Србије и Европског суда за људска права одвија се посредством заступника из става 2. овог члана.

Заступник може да закључи поравнање са странкама које учествују у поступцима пред Европским судом за људска права, уз претходну сагласност органа чији су акти довели до поступка пред Европским судом за људска права. Поравнање се закључује у писаној форми.

Исплата износа договореног поравнањем или назначеног у пресуди Европског суда за људска права, врши се из средстава органа Републике Србије чији су акти проузроковали кршење људских права.

Обавештења и извештаји

Члан 14.

Државно правобранилаштво прати и проучава правна питања од значаја за рад државних органа, као и примену закона и других општинских аката, када је то од значаја за заштиту имовинских права и интереса Републике Србије и о уоченим проблемима обавештава Владу и друге надлежне државне органе.

Државно правобранилаштво најкасније до 31. марта текуће године подноси Влади извештај о раду за претходну годину.

Покретање поступка за оцену уставности и законитости

Члан 15.

Државно правобранилаштво је овлашћено да покрене поступак за оцену уставности закона, односно за оцену уставности и законитости других општинских аката, ако оцени да су законом, односно другим општинским актом повређена имовинска права и интереси Републике Србије или законом утврђени положај Државног правобранилаштва.

Обавештавање о потреби измене прописа

Члан 16.

Ако Државно правобранилаштво поводом поступка пред Европским судом за људска права, оцени да домаћи пропис није у складу са Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, обавестиће о томе надлежне државне органе о потреби усклађивања прописа.

Давање правног мишљења

Члан 17.

Државном правобранилаштву се могу доставити ради давања правног мишљења нацрти правних послова које закључују субјекти које заступа, ако ти правни послови за предмет имају имовинска права и обавезе Републике Србије, односно тих субјеката.

Државно правобранилаштво даје правна мишљења и о другим имовинскоправним питањима субјектима које заступа.

Пружање правне помоћи

Члан 18.

Државно правобранилаштво може на захтев другог правобранилаштва, односно јединице локалне самоуправе пружити стручну помоћ или преузети заступање.

Када је поступањем другог правобранилаштва повређен јавни интерес, Државно правобранилаштво може преузети поступање од другог правобранилаштва.

Начин поступања Државног правобранилаштва

Члан 19.

Државно правобранилаштво је овлашћено да покрене, односно поднесе иницијативу за покретање поступка пред судом или другим надлежним органом поводом питања из своје надлежности.

Државно правобранилаштво поступа и по писменим налозима и захтевима субјеката које заступа, које је дужно обавестити у разумном року, који не може бити дужи од 30 дана, о свом правном мишљењу, односно о предузетим радњама.

У случају да је правно мишљење потребно дати, односно радњу предузети у року краћем од рока из става 2. овог члана, орган који се обратио Државном правобранилаштву дужан је да то посебно истакне и образложи у писменом захтеву, уз означавање да се захтев упућује као приоритет, са јасно назначеним роком за поступање, који не може бити краћи од осам дана, односно три дана када се ради о захтеву Владе.

Када оцени да се налогом или захтевом субјекта који заступа крши Устав или закон или угрожавају имовинска права и интереси Републике Србије, Државно правобранилаштво ће о томе одмах, а најкасније у року од три дана од дана пријема налога или захтева, писменим путем обавести издаваоца налога, односно подносиоца захтева, са образложеним разлозима за одбијање поступања.

Ако заступани субјекат и после обавештења из става 4. овог члана остане при издатом налогу или поднетом захтеву, Државно правобранилаштво ће поступити по том налогу или захтеву.

Државни правобранилац и заменик државног правобраниоца не могу трпети штетне последице уколико поступи у складу са одредбама ст. 1. до 5. овог члана.

Извештај о поступању у појединим предметима

Члан 20.

Државно правобранилаштво доставља извештај о поступању у појединим предметима Влади, министарству надлежном за финансије, министарству надлежном за правосуђе, као и субјектима које заступа, на њихов захтев.

Поступање ради споразумног решавања спорног односа

Члан 21.

Државно правобранилаштво ће пре покретања поступка пред судом, органом управе или другим надлежним органом, односно у поступку одговора на тужбу, предлог или други акт којим је покренут поступак против заступаног субјекта, размотрити могућност споразумног решавања спорног односа, на своју иницијативу или на иницијативу супротне стране.

Када Државно правобранилаштво процени да нису испуњени материјални или формални услови да се спорни однос реши споразумно или да предложено споразумно решење није у интересу Републике Србије, о томе ће писмено обавестити субјекта кога заступа.

Пре закључења постигнутог споразума за решавање спорног односа, Државно правобранилаштво је дужно да прибави сагласност министарства надлежног за финансије за закључење тог споразума.

Разматрање могућности споразумног решавања спорног односа не ослобађа Државно правобранилаштво обавезе да у покренутом судском, управном или другом поступку пред надлежним органом истовремено предузима све потребне правне радње, а посебно законом предвиђене процесне радње, односно не ослобађа га обавезе поступања у оквиру законом утврђених рокова за предузимање правних радњи у тим поступцима.

За сваки коначни споразум у поступку за алтернативно решавање спора у коме не учествује Државно правобранилаштво мора бити прибављено правно мишљење Државног правобранилаштва.

Заштита поверљивих података добијених у поступку заступања

Члан 22.

Државно правобранилаштво не може супротној страни у преговорима у поступку за споразумно решавање спора, односно у судском, управном или другом поступку, као ни трећим лицима, давати податке добијене од заступаног субјекта, осим ако заступани субјект не претходно одобрио.

Глава IV

УРЕЂЕЊЕ ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИЛАШТВА

Државни правобранилац и заменици државног правобраниоца

Члан 23.

Послове из надлежности Државног правобранилаштва обављају државни правобранилац и заменици државног правобраниоца.

Државни правобранилац руководи радом и представља Државно правобранилаштво. За свој рад и рад Државног правобранилаштва одговоран је Влади и министру надлежном за правосуђе.

Заменик државног правобраниоца одговоран је за свој рад државном правобраниоцу.

Функционална надлежност

Члан 24.

Државни правобранилац може предузети сваку радњу из надлежности Државног правобранилаштва.

Државни правобранилац је искључиво надлежан за покретање поступка оцене уставности и законитости, подношење извештаја и обавештења Влади и министру надлежном за правосуђе и обављање других послова утврђених законом као надлежност државног правобраниоца.

Заменик државног правобраниоца може предузети сваку радњу из надлежности Државног правобранилаштва која није у искључивој надлежности државног правобраниоца.

Одељења Државног правобранилаштва

Члан 25.

Државно правобранилаштво послове из своје надлежности пред судовима, органима управе и другим надлежним органима ван седишта Државног правобранилаштва обавља у одељењима Државног правобранилаштва.

Број, месна надлежност и седишта одељења Државног правобранилаштва одређује се правилником о образовању одељења Државног правобранилаштва, који доноси министар надлежан за правосуђе.

Општа обавезна упутства државног правобраниоца

Члан 26.

Државни правобранилац издаје у писменој форми општа обавезна упутства за рад и поступање заменика државних правобранилаца и запослених у Државном правобранилаштву, ради постизања законитости, делотворности и једнообразности у поступању.

Општа обавезна упутства државни правобранилац може да изда и на предлог Колегијума Државног правобранилаштва.

Упутство за обавезно поступање у појединим предметима

Члан 27.

Државни правобранилац може издати упутство за обавезно поступање заменика државног правобраниоца у појединим предметима.

Упутство за обавезно поступање издаје се у писменој форми.

Заменик државног правобраниоца који сматра да је упутство за обавезно поступање незаконито или неосновано може изјавити приговор са образложењем државном правобраниоцу, у року од три дана од дана пријема упутства.

Заменик државног правобраниоца који је изјавио приговор је дужан да поступа по упутству до одлуке државног правобраниоца по приговору, ако поступање по упутству у конкретном случају не трпи одлагање.

Државни правобранилац ће одлучити о приговору најкасније у року од осам дана.

Ако државни правобранилац одбије приговор, заменик државног правобраниоца ће поступити по упутству.

Деволуција и супституција

Члан 28.

Државни правобранилац може предузети све радње у предмету којим је задужен заменик државног правобраниоца.

Државни правобранилац може писменим путем овластити заменика државног правобраниоца да поступа у поједином предмету којим је задужен други заменик државног правобраниоца, када је тај заменик државног правобраниоца спречен из правних или стварних разлога да поступа у том предмету.

Замењивање у заступању

Члан 29.

Државни правобранилац и заменик државног правобраниоца могу поверити лицу запосленом у субјекту из члана 11. став 2. овог закона да предузме одређену радњу у поступку пред судом, органом управе или другим надлежним органом.

Лице којем се поверава заступање у смислу става 1. овог члана мора бити дипломирани правник са положеним правосудним испитом.

Државни правобранилац и заменик државног правобраниоца могу поверити правобранилаштву јединице локалне самоуправе да предузме одређену радњу у поступку пред судом, органом управе или другим надлежним органом.

Лица из ст. 1. и 3. овог члана поступају у границама датог писменог пуномоћја.

Овлашћења правобранилачког помоћника и правобранилачког приправника

Члан 30.

Правобранилачки помоћник и правобранилачки приправник могу предузети радње заступања у поступку пред судом, органом управе или другим надлежним органом, у границама писменог овлашћења заменика државног правобраниоца.

Послови управе у Државном правобранилаштву

Члан 31.

Државни правобранилац руководи управом у Државном правобранилаштву и одговоран је за правилан и благовремен рад Државног правобранилаштва.

Државни правобранилац уређује организацију и рад Државног правобранилаштва, одлучује о правима по основу рада заменика државних правобранилаца и о радним односима државних службеника и намештеника у Државном правобранилаштву, отклања неправилности и одуговлачења у раду и врши друге послове на које је овлашћен законом или другим прописом.

Ако је државни правобранилац одсутан или спречен да руководи Државним правобранилаштвом, замењује га заменик државног правобраниоца одређен актом државног правобраниоца.

Ако државном правобраниоцу престане функција, Влада, на предлог министра надлежног за правосуђе, поставља вршиоца функције државног правобраниоца из реда заменика државних правобранилаца, на период од шест месеци.

Правилник о управи у Државном правобранилаштву

Члан 32.

Правилником о управи у Државном правобранилаштву уређују се: однос Државног правобранилаштва грађанима и јавности, начин вођења евиденција, начин расподеле предмета, руковање предметима, поступање са архивским материјалом и друга питања од значаја за рад Државног правобранилаштва.

Правилник о управи у Државном правобранилаштву доноси државни правобранилац уз сагласност министра надлежног правосуђе.

Правилник из става 1. овог члана објављује се у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Надзор над радом Државног правобранилаштва

Члан 33.

Надзор над радом Државног правобранилаштва врши министарство надлежно за правосуђе, по службеној дужности, на предлог субјеката из члана 11. став 2. овог закона или по иницијативи странака и учесника у поступку.

У вршењу надзора, овлашћено службено лице министарства надлежног за правосуђе може да изврши увид у предмете, евиденције и списе Државног правобранилаштва, као и да захтева потребне податке.

У вршењу надзора, овлашћено службено лице може наложити мере за отклањање недостатака у раду Државног правобранилаштва, одредити рок за поступање по мерама, као и поднети предлог за покретање дисциплинског или другог поступка.

Глава V

ПОЛОЖАЈ ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИОЦА И ЗАМЕНИКА ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИОЦА

Права из радног односа

Члан 34.

Државни правобранилац и заменици државног правобраниоца остварују права из радног односа у складу са прописима који уређују положај државних службеника, ако овим законом није друкчије одређено.

Премештај

Члан 35.

Заменик државног правобраниоца може бити трајно премештен из седишта у одељење, из одељења у седиште, или из једног одељења у друго одељење, уз своју писмену сагласност.

У случају укидања одељења Државног правобранилаштва, заменик државног правобраниоца може бити премештен и без своје сагласности.

Решење о премештају доноси Влада на предлог државног правобраниоца.

Упућивање

Члан 36.

Заменик државног правобраниоца може, уз своју писмену сагласност, бити упућен из седишта у одељење, из одељења у седиште, или из једног одељења у друго одељење, најдуже на једну годину.

Изузетно, заменик државног правобраниоца може бити упућен и без своје сагласности из седишта у одељење, из одељења у седиште, или из једног одељења у друго одељење, најдуже на шест месеци.

Решење о упућивању доноси државни правобранилац.

Глава VI

ПОСТАВЉЕЊЕ ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИОЦА И ЗАМЕНИКА ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИОЦА

Постављење државног правобраниоца

Члан 37.

Државног правобраниоца, на предлог министра надлежног за правосуђе, поставља Влада на период од пет година и може бити поново постављен.

Када државни правобранилац по истеку мандата не буде поново постављен или ако му положај престане на лични захтев, поставља се за заменика државног правобраниоца, под условом да је постављен за државног правобраниоца из реда заменика државног правобраниоца.

Постављење заменика државног правобраниоца

Члан 38.

Влада, на предлог министра надлежног за правосуђе, поставља заменика државног правобраниоца, на период од пет година. Заменик државног правобраниоца може бити поново постављен.

У одлуци о постављењу одређује се да се заменик државног правобраниоца поставља у седишту или у одељењу Државног правобранилаштва, односно да се поставља за заступника Републике Србије пред Европским судом за људска права.

Заменик државног правобраниоца који не буде поново постављен или ако му положај престане на лични захтев има право да буде распоређен на радно место правобранилачког помоћника.

Број заменика државног правобраниоца утврђује се актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву.

Општи услови

Члан 39.

За државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца може бити постављен држављанин Републике Србије који испуњава опште услове за рад у државним органима, који је завршио правни факултет, положио правосудни испит и достојан је правобранилачке функције.

Посебни услови

Члан 40.

За државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца може бити постављено лице које, поред општих услова, има радно искуство у правној струци после положеног правосудног испита, и то:

- 1) десет година за државног правобраниоца;
- 2) осам година за заменика државног правобраниоца.

За обављање послова из надлежности Државног правобранилаштва у заступању пред међународним судом или другим међународним телом, поред наведених услова, потребно је да лице поседује одговарајући ниво познавања једног од страних језика на којима се води поступак пред међународним судом или другим међународним телом.

За заменика државног правобраниоца који је заступник Републике Србије пред Европским судом за људска права, поред осталих услова, потребно је да лице поседује и потврђено активно знање енглеског, односно француског језика.

Глава VII

КОЛЕГИЈУМ ДРЖАВНОГ ПРАВОБРАНИЛАШТВА

Састав колегијума

Члан 41.

Колегијум Државног правобранилаштва чине државни правобранилац и заменици државног правобраниоца.

Сазивање колегијума

Члан 42.

Колегијум Државног правобранилаштва сазива и њиме руководи државни правобранилац.

Државни правобранилац сазива колегијум када оцени да је то потребно, или на захтев најмање трећине заменика државних правобранилаца.

Надлежност колегијума

Члан 43.

Колегијум Државног правобранилаштва:

- 1) разматра извештај о раду Државног правобранилаштва за претходну годину;
- 2) разматра питања од значаја за правилно вршење послова из надлежности Државног правобранилаштва;
- 3) разматра питања од значаја за рад и организацију Државног правобранилаштва;
- 4) разматра нацрте закона и других прописа од значаја за рад Државног правобранилаштва;
- 5) разматра потребу покретања поступка оцене уставности и законитости;
- 6) врши и друге послове одређене законом и Правилником о управи у Државном правобранилаштву.

Глава VIII

ЗАПОСЛЕНИ У ДРЖАВНОМ ПРАВОБРАНИЛАШТВУ

Састав и број запослених

Члан 44.

У Државном правобранилаштву раде правобранилачки помоћници, правобранилачки приправници и други државни службеници и намештеници запослени на административним, рачуноводственим, информационим и другим пратећим пословима значајним за рад Државног правобранилаштва.

Број запослених у Државном правобранилаштву одређује државни правобранилац актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места.

Секретар Државног правобранилаштва

Члан 45.

Државно правобранилаштво има секретара који помаже државном правобраниоцу у вршењу послова управе у Државном правобранилаштву.

Правобранилачки помоћници

Члан 46.

Правобранилачки помоћници помажу заменику државног правобраниоца у обављању послова из делокруга Државног правобранилаштва, израђују правобранилачке поднеске и акте, предузимају радње заступања на расправама пред судом, органом управе или другим надлежним органом и врше друге послове предвиђене законом и актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места.

Правобранилачки приправник

Члан 47.

За правобранилачког приправника прима се лице које је завршило правни факултет и испуњава опште услове за рад у државним органима.

Правобранилачки приправник прима се у радни однос на три године.

Правобранилачки приправник који је положио правосудни испит у току трајања времена на које је засновао радни однос може се преузети у радни однос на неодређено време, у својству правобранилачког помоћника.

Дипломирани правник може бити примљен на обуку у правобранилаштво, без заснивања радног односа, ради стицања радног искуства и услова за полагање правосудног испита (волонтер).

Обука

Члан 48.

Програм обуке правобранилачког приправника и волонтера утврђује Државни правобранилац.

Правобранилачки приправник и волонтер може одређено време бити упућен на обуку у други државни орган, орган аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе.

Остала правила о запосленима у Државном правобранилаштву

Члан 49.

На заснивање радног односа, права, обавезе, стручно усавршавање, оцењивање и одговорност запослених у Државном правобранилаштву примењују се прописи који уређују радне односе државних службеника и намештеника, ако овим законом није друкчије одређено.

Акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места

Члан 50.

Акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву, доноси државни правобранилац, уз сагласност министра надлежног за правосуђе.

Глава IX

ПРАВОБРАНИЛАШТВО АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ И ПРАВОБРАНИЛАШТВО ЈЕДИНИЦЕ ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

Образовање правобранилаштава аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе

Члан 51.

Послове правне заштите имовинских права и интереса аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе обавља правобранилаштво аутономне покрајине, односно правобранилаштво јединице локалне самоуправе.

Образовање и уређење правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе уређује се у складу са основама за уређење и организацију правобранилаштва прописаних овим законом.

Надлежност правобранилаштава аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе

Члан 52.

Правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе у поступцима пред судовима, управним и другим надлежним органима заступа аутономну покрајину, односно јединицу локалне самоуправе ради заштите њених имовинских права и интереса.

Правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе прати и проучава правна питања од значаја за рад органа и правног лица које заступа, посебно из области њихове надлежности, као и питања у вези са применом закона и подзаконских аката која су, или могу бити, од значаја за предузимање било које правне радње органа и правног лица које заступа, посебно за спречавање штетних имовинскоправних и друштвено негативних последица по правно лице које заступа.

Правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе даје мишљења приликом закључивања уговора које закључује то правно лице, посебно уговора из области имовинскоправних односа, привредно правних уговора и дају правне савете свим органима аутономне покрајине и органима јединице локалне самоуправе које заступају.

Када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање само одређене радње у поступку обавезно заступање странке од стране адвоката, правобранилаштво аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе је овлашћено да предузима заступање под истим условима као и адвокат.

Носиоци правобранилачке функције у правобранилаштву аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе

Члан 53.

Правобранилачку функцију у правобранилаштву аутономне покрајине и правобранилаштву јединице локалне самоуправе обавља једно или више лица која се бирају у складу са одлуком о образовању правобранилаштва.

Одредбе овог закона које се односе на Државно правобранилаштво сходно се примењују и на правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе.

Глава X

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Настављање са радом

Члан 54.

Ступањем на снагу овог закона Републичко јавно правобранилаштво наставља са радом као Државно правобранилаштво.

Републички јавни правобранилац и заменици републичког јавног правобраниоца постављени на основу Закона о јавном правобранилаштву („Службени гласник РС”, број 43/91) настављају са радом до постављења државног правобраниоца и заменика државних правобранилаца у складу са овим законом.

Државни службеници и намештеници у Републичком јавном правобранилаштву настављају са радом до распоређивања запослених у Државном правобранилаштву, у складу са законом и актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву.

Овлашћење за заступање издато државном службенику у Републичком јавном правобранилаштву од стране републичког јавног правобраниоца или заменика републичког јавног правобраниоца пре ступања на снагу овог закона, важи до истека рока од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Организациона јединица Министарства одбране која обавља послове заступања по генералном пуномоћју издатом од стране републичког јавног правобраниоца наставиће по ступању на снагу овог закона заступање Републике Србије у поступцима који за предмет имају права и обавезе Републике Србије у вези са пословима из надлежности Министарства одбране и посебних организација у саставу Министарства одбране, до доношења посебног закона.

Постављење државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца

Члан 55.

Влада поставља државног правобраниоца у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Заменици државног правобраниоца биће постављени у року од 90 дана од дана доношења акта о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву.

Престанак положаја републичког јавног правобраниоца и заменика републичког јавног правобраниоца

Члан 56.

Постављењем државног правобраниоца у складу са овим законом, престаје положај републичком јавног правобраниоцу.

Постављењем заменика државних правобранилаца у складу са овим законом, престаје положај заменика републичког јавног правобраниоца.

Републички јавни правобранилац и заменик републичког јавног правобраниоца који не буде постављен за државног правобраниоца, односно заменика државног правобраниоца у складу са овим законом, односно који не буде распоређен у смислу прописа који уређују права државних службеника, имају право на накнаду плате у трајању три месеца у висини плате коју су имали у тренутку престанка дужности.

Право на накнаду плате из става 3. овог члана престаје пре протекла рока од три месеца ако лице коме је престао положај заснује радни однос или стекне право на пензију, а може бити продужено за још три месеца ако у тих три месеца стиче право на пензију.

Преузимање надлежности

Члан 57.

Државно правобранилаштво ће најкасније у року шест месеци од дана ступања на снагу овог закона преузети предмете субјеката које заступа у складу са овим законом, а које није заступало Републичко јавно правобранилаштво према Закону о јавном правобранилаштву („Службени гласник РС”, број 43/91).

Субјекти које заступа Државно правобранилаштво дужни су да доставе предмете из става 1. овог члана Државном правобранилаштву без одлагања, ако је то потребно ради благовременог и делотворног предузимања радњи заступања у поступку.

Преузимање надлежности, предмета и запослених из организационе јединице Министарства правде која обавља послове заступања Републике Србије пред Европским судом за људска права

Члан 58.

Организациона јединица Министарства правде која обавља послове заступања Републике Србије пред Европским судом за људска права наставиће по ступању на снагу овог закона заступање у складу са Уредбом о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС”, број 61/06 – пречишћен текст), до постављења заменика државног правобраниоца који се поставља и за заступника Републике Србије пред Европским судом за људска права.

Државно правобранилаштво ће у року од 30 дана од дана постављења заменика државног правобраниоца који се поставља и за заступника Републике Србије пред Европским судом за људска права преузети предмете и запослене из организационе јединице Министарства правде која обавља послове заступања из става 1. овог члана.

Доношење подзаконских аката

Члан 59.

Државни правобранилац донеће акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву у року од 15 дана од дана ступања на снагу акта из члана 25. став 2. овог закона.

Државни правобранилац донеће Правилник о управи у Државном правобранилаштву у року од 60 дана од дана постављења.

Министар надлежан за правосуђе донеће акт из члана 25. став 2. овог закона у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Сврставање у платне групе

Члан 60.

До усклађивања Уредбе о разврставању радних места и мерилима за опис радних места државних службеника са одредбама овог закона коефицијент за исплату плате државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца одређује се у истим платним групама у које су били сврстани републички јавни правобранилац и заменик републичког јавног правобраниоца.

Усклађивање организације правобранилаштва аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе

Члан 61.

Јавно правобранилаштво образовано у аутономној покрајини и јединици локалне самоуправе наставља са радом до доношења одлуке аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе о уређењу и организацији правобранилаштва аутономне покрајине, односно правобранилаштва јединице локалне самоуправе, у складу са овим законом.

Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе дужна је да одлуку из става 1. овог члана донесу најкасније у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Примена раније донетих прописа

Члан 62.

Одредбе прописа којима је одређена надлежност Републичког јавног правобранилаштва или републичког јавног правобраниоца за предузимање одређених радњи и вршење одређених послова, или којима је прописана обавеза неког државног органа, односно другог правног субјекта према Републичком јавном правобранилаштву или према републичком јавном правобраниоцу, примењују се и на Државно правобранилаштво.

Одредбе става 1. овог члана сходно се примењују и на правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе, односно правобраниоца аутономне покрајине и правобраниоца јединице локалне самоуправе.

Престанак важења прописа

Члан 63.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о јавном правобранилаштву („Службени гласник РС”, број 43/91) и Уредба о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС”, број 61/06 – пречишћен текст).

Ступање закона на снагу

Члан 64.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење закона садржан је у одредбама члана 97. тач. 7, 16. и 17. Устава Републике Србије, којим је прописано да Република Србија, поред осталог, уређује и обезбеђује заштиту свих облика својине, организацију, надлежност и рад републичких органа и друге односе од интереса за Републику Србију, у складу с Уставом.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Правобранилачка функција, на свим нивоима власти у Републици Србији, уређена је Законом о јавном правобранилаштву („Службени гласник РС”, број 43/91).

Важећи закон није одредио појам правобранилаштва и правобраниоца, нити је утврдио основна начела на којима би требало да се заснива рад правобранилаштва, као органа који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе - начело самосталности и начело заштите поверљивих података. С тим у вези, није јасно ни на који начин треба извршити организацију и уређење правобранилаштва, јер сам закон не садржи прецизније одредбе о овоме. Законом је и сам назив правобранилаштва неадекватно одређен, додавањем речи „јавно” у називу, имајући у виду да заштита јавног интереса није примарна функција правобранилаштва, које примарно штити интерес правних лица која заступа (државе, аутономне покрајине, града или општине). Такође, остало је недефинисано у каквом су односу правобранилаштво и правна лица, органи и организације које правобранилаштво заступа, односно да ли је правобранилаштво овлашћено да по сопственој иницијативи предузима све радње заступања које сматра целисходним, или је везано налозима и упутствима заступаних органа. У пракси се јавило и значајно спорно питање о томе да ли правобранилаштво има право да ускрати заинтересованим лицима пружање информација о садржини предмета у којима врши заступање, а у контексту примене Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја., односно спорно је да ли се правобранилаштво може посматрати као орган јавне власти у односу на грађане и у случају када предузима радње заступања у парничном или каквом другом поступку, или у конкретном случају правобранилаштву треба признати право на заштиту информација са којима располаже као заступник странке, у складу са принципом поверљивости односа заступника и заступаног.

Закон о јавном правобранилаштву садржи свега 16 чланова о уређењу, делокругу и организацији и раду Републичког јавног правобранилаштва, који не дају уопште, или не дају потпуне и јасне одговоре на сва значајна питања. Надлежност Републичког јавног правобранилаштва није јасно утврђена, а закон оставља отворено питање у којим све случајевима се то правобранилаштво појављује као законски заступник, односно које све државне органе и организације заступа и у којим све правним поступцима. Законом уопште није уређено на који начин Републичко јавно правобранилаштво остварује своје надлежности.

Након доношења Закона о јавном правобранилаштву дошло је и до низа значајних промена у уставном уређењу и организацији државне власти,

финансирању јавних потреба, те нарочито у правном уређењу својинскоправних и других имовинскоправних односа.

У складу са добром упоредном праксом и духом времена нужно је доношење новог закона у овој области.

Поред тога, Законом се решавају проблеми који су идентификовани у примени важећег Закона о јавним правобранилаштву.

Основни циљ који се доношењем овог закона постиже је стварање услова за најквалитетнију заштиту имовинских права и интереса Републике Србије, аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, а њиме би се на јединствен начин и трајно решило питање начина остваривања правобранилачке функције.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Основне одредбе (чл. 1-4)

Чланом 1. Закона о правобранилаштву се уређује делокруг и положај правобранилаштва, оснивање, надлежност, уређење и организација Државног правобранилаштва, положај главног државног правобраниоца, државних правобранилаца и запослених у Државном правобранилаштву, оснивање, надлежност и основе уређења и организације правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе, као и друга питања од значаја за рад Државног правобранилаштва, правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе.

Чланом 2. Закона утврђује се појам правобранилаштва, као органа који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе. Оснива се Државно правобранилаштво, које обавља послове правобранилаштва за заштиту имовинских права и интереса Републике Србије и одређује се да послове правобранилаштва за заштиту имовинских права и интереса аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе обављају правобранилаштва аутономних покрајина и правобранилаштва јединица локалне самоуправе, чије се уређење и организација, као и друга питања од значаја за рад, утврђују одлуком аутономне покрајине, односно одлуком јединице локалне самоуправе, у складу са основама за уређење и организацију правобранилаштва прописаних овим законом.

Одредбама чл. 3. и 4. Закона начелно се одређује се начин обављања послова правобранилаштва, као и начин обезбеђивања средстава за рад правобранилаштва.

Државно правобранилаштво (чл. 5-10)

Одредбама Главе друге утврђују се: основе правног положаја Државног правобранилаштва (члан 5); главни државни правобранилац и државни правобраниоци као носиоци функције Државног правобранилаштва (члан 6); обележја Државног правобранилаштва (члан 7); дужност достављања списка и пружања података и обавештења Државном правобранилаштву (члан 8); обавезно достављање писмена непосредно Државном правобранилаштву (члан 9); и трошкови заступања који се признају Државном правобранилаштву по прописима о награди и накнади трошкова за рад адвоката као јавни приход Републике Србије (члан 10).

Надлежност Државног правобранилаштва (чл. 11-22)

Предложеним одредбама Главе треће уређују се: надлежност Државног правобранилаштва и начин остваривања надлежности.

Чланом 11. Закона прописано је да је Државно правобранилаштво заступник Републике Србије у правним поступцима пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, када Република Србија има положај странке или умешача о чијим правима и обавезама се одлучује у том поступку. Државно правобранилаштво пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима заступа државне органе и посебне организације који немају својство правног лица, државне органе и посебне организације који имају својство правног лица а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије и јавне установе чији је оснивач Република Србија, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима ови субјекти учествују као странке или умешачи о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку; Државно правобранилаштво може на основу посебно датог пуномоћја заступати у поступку пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима и друга правна лица чији је оснивач Република Србија.

Чланом 12. Закона уређено заступање пред страним и међународним судовима и арбитражама и пред другим надлежним органима у иностранству.

Посебну новину представљају одредбе члана 13. Закона којима се уводи нова надлежност Државног правобранилаштва, а то је заступање Републике Србије пред Европским судом за људска права, које према важећим прописима обавља Министарство правде. Послове заступања пред Европским судом за људска права обавља заменик државног правобраниоца који је постављен и за заступника Републике Србије пред тим судом. Европским судом за људска права.

Одредбама чл. 15. до 18 Закона уређене су надлежности Државног правобранилаштва у вези са давањем обавештења и подношење извештаја Влади и другим надлежним државним органима; покретање поступка за оцену уставности закона, односно за оцену уставности и законитости других општинских аката, ако оцени да су законом, односно другим општинским актом повређена имовинска права и интереси Републике Србије или законом утврђени положај Државног правобранилаштва; давање обавештења о потреби измене прописа у случају да је у поступку пред Европским судом за људска права утврђено да домаћи пропис није у складу са Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода; давање мишљења на нацрте правних послова које закључују субјекти које заступа, ако ти правни послови за предмет имају имовинска права и обавезе Републике Србије, односно тих субјеката и о другим имовинскоправним питањима и пружање правне помоћи.

Одредбом члана 19. Закона одређено је да је Државно правобранилаштво овлашћено да покрене, односно поднесе иницијативу за покретање правног поступка пред судом или другим надлежним органом поводом питања из своје надлежности, као и да поступа и по налозима и захтевима субјеката које заступа. Истим чланом прописани су и рокови у којима је Државно правобранилаштво дужно да обавести субјекат који заступа о предузетим радњама. Одредбом члана 20. Закона утврђује се подношење извештаја Државног правобранилаштва о поступању у појединим предметима, а одредбама чл. 21. и 22. Закона начин поступања Државног правобранилаштва ради споразумног решавања спорног односа и заштита поверљивих података добијених у поступку заступања.

Уређење Државног правобранилаштва (чл. 23-33)

Чланом 23. Закона утврђује се да послове из надлежности Државног правобранилаштва обављају државни правобранилац и заменици државног правобраниоца. Државни правобранилац руководи радом и представља Државно правобранилаштво и за свој рад и рад Државног правобранилаштва одговоран Влади и Министарству правде, а заменик државног правобраниоца одговоран за свој рад државном правобраниоцу.

Чланом 24. Закона утврђено је да државни правобранилац може предузети сваку радњу из надлежности Државног правобранилаштва, да је искључиво надлежан за покретање поступка оцене уставности и законитости, подношење извештаја и обавештења Влади и министарству, као и за обављање других послова утврђених законом као надлежност државног правобраниоца. Заменик државног правобраниоца може предузети сваку радњу из надлежности Државног правобранилаштва која није у искључивој надлежности државног правобраниоца.

Чланом 25. Закона прописано је да Државно правобранилаштво послове из своје надлежности пред судовима, органима управе и другим надлежним органима ван седишта Државног правобранилаштва обавља у одељењима Државног правобранилаштва, чији се број, месна надлежност и седишта одређују правилником о образовању одељења Државног правобранилаштва, који доноси министар надлежан за правосуђе.

Одредбама чл. 26. до 28. Закона утврђује се право државног правобраниоца да издаје општа обавезна упутстава и. упутства за обавезно поступање у појединим предметима, као и деволуција и супституција заменика државног правобраниоца.

Чланом 29. Закона одређује се могућност замењивања у заступању од стране лица запосленог у субјекту који заступа Државно правобранилаштво или од стране правобранилаштва јединице локалне самоуправе.

Чланом 30. Закона утврђују се овлашћења правобранилачког помоћника и правобранилачког приправника у предузимању радњи заступања у поступку пред судом, органом управе или другим надлежним органом.

Одредбама чл. 31. до 33. Закона утврђују се послови управе у Државном правобранилаштву садржина и овлашћење за доношење правилника о управи у Државном правобранилаштву, као и вршење надзора над радом Државног правобранилаштва од стране министарства надлежног за правосуђе.

Положај државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца (чл. 34-36)

Чланом 34. Закона одређено је да државни правобранилац и заменици државног правобраниоца остварују права из радног односа у складу са прописима који уређују положај државних службеника, ако овим законом није друкчије одређено.

Одредбама чл. 35. и 36. Закона уређује се премештај и упућивања заменика државног правобраниоца из седишта или одељења Државног правобраниоца у друго одељење или седиште.

Постављење државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца (чл. 37-40)

Одредбама Главе VI Закона утврђују се: основна правила за постављење и општи посебни услови за постављење државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца.

Чланом 37. Закона утврђује се да државног правобраниоца на предлог министра надлежног за правосуђе поставља Влада на период од пет година и да може бити поново постављен и да ако државни правобранилац по истеку мандата не буде поново постављен или ако му положај престане на лични захтев, поставља се за заменика државног правобраниоца.

Чланом 38. Закона прописује се да заменика државног правобраниоца поставља Влада, на предлог министра надлежног за правосуђе, на период од пет година и да заменик државног правобраниоца може бити поново постављен. Заменик државног правобраниоца који не буде поново постављен или ако му положај престане на лични захтев има право да буде распоређен на радно место правобранилачког помоћника. Број заменика државног правобраниоца утврђује се актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву.

Чланом 39. Закона утврђују се општи услови за постављење, према којима за државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца може бити постављен држављанин Републике Србије који испуњава опште услове за рад у државним органима, који је завршио правни факултет, положио правосудни испит и достојан је правобранилачке функције.

Чланом 40. Закона утврђују се посебни услови за постављење, према којим за државног правобраниоца и државног правобраниоца може бити постављено лице које, поред општих услова, има радно искуство у правној струци након положеног правосудног испита, и то десет година за главног државног правобраниоца, односно осам година за државног правобраниоца, као и да је за обављање послова из надлежности Државног правобранилаштва у заступању пред међународним судом или другим међународним телом, поред напред наведених услова, потребно да лице поседује одговарајући ниво познавања једног од страних језика на којима се води поступак пред међународним судом или другим међународним телом. За заменика државног правобраниоца који је заступник Републике Србије пред Европским судом за људска права, поред осталих услова, потребно је да лице поседује и потврђено активно знање енглеског, односно француског језика.

Колегијум Државног правобранилаштва (чл. 41-43)

Одредбама Главе VII Закона одређује се Колегијум Државног правобранилаштва које сачињавају државни правобранилац и сви заменици државног правобраниоца, утврђују се услови за сазивање Колегијума, као и надлежности Колегијума.

Запослени у Државном правобранилаштву (чл. 44-50)

Одредбом члана 44. Закона одређује се да у Државном правобранилаштву раде правобранилачки помоћници, правобранилачки приправници и други државни службеници и намештеници запослени на административним, биротехничким, техничким, рачуноводственим, информационим и другим пратећим пословима значајним за рад Државног правобранилаштва, те да број запослених у Државном правобранилаштву одређује главни државни правобранилац актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места.

Одредбом члана 45. Закона прописује се да Државно правобранилаштво има секретара који помаже државном правобраниоцу у вршењу послова управе у Државном правобранилаштву.

Одредбом члана 46. одређује се да правобранилачки помоћници помажу главном државном правобраниоцу и државном правобраниоцу у обављању

послова из делокруга Државног правобранилаштва, израђују правобранилачке поднеске и акте, предузимају радње заступања на расправама пред судом, органом управе или другим надлежним органом, те самостално или под надзором врше друге послове предвиђене законом и актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места.

Одредбама члана 47. утврђују се услови за пријем правобранилачког приправника, и услови за преузимање у радни однос на неодређено време у својству правобранилачког помоћника. Такође је предвиђено да дипломирани правник може бити примљен на обуку у Државно правобранилаштво, без заснивања радног односа, ради стицања радног искуства и услова за полагање правосудног испита (волонтер). Чланом 48. Закона је предвиђено да државни правобранилац утврђује програм обуке правобранилачких приправника и волонтера, те да правобранилачки приправник и волонтер може одређено време бити упућен на обуку у други државни орган, орган аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе.

Одредбама чл. 49. и 50. Закона прописује се да се на заснивање радног односа, права, обавезе, стручно усавршавање, оцењивање и одговорности запослених у Државном правобранилаштву примењују прописи који уређују радне односе државних службеника и намештеника, ако Законом о правобранилаштву није друкчије одређено, као и доношење акта о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву.

Правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе (чл. 51-53)

Полазећи од Уставом утврђеног права на самостално уређивање органа аутономне покрајина и јединице локалне самоуправе, Законом о правобранилаштву се не оснивају правобранилаштва аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, већ се утврђују само основни принципи за функционисање ових правобранилаштава, полазећи од којих аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе самостално оснивају и уређују своја правобранилаштва.

Надлежности правобранилаштва аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе утврђене у члану 52. Закона односе се само на основне и типичне надлежности сваког правобранилаштва и не ограничавају аутономну покрајину или јединицу локалне самоуправе да правобранилаштву које оснива повери и друге надлежности.

Прелазне и завршне одредбе (чл. 54-64)

Предложеном одредбом члана 54. Закона предвиђено је да ступањем закона на снагу Републичко јавно правобранилаштво наставља са радом као Државно правобранилаштво, да републички јавни правобранилац и заменици републичког јавног правобраниоца постављени на основу важећег Закона о јавном правобранилаштву настављају са радом до постављења државног правобраниоца и заменика државних правобранилаца у складу са овим законом, да државни службеници и намештеници у Републичком јавном правобранилаштву настављају са радом до распоређивања запослених у Државном правобранилаштву у складу са законом и актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Државном правобранилаштву, те да је овлашћење за заступање издато државном службенику у Републичком јавном правобранилаштву од стране републичког јавног правобраниоца или заменика републичког јавног правобраниоца пре ступања на снагу закона пуноважно до истека рока од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Одредбама чл. 55. и 56. Закона одређени су рокови за постављење државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца, као и престанак положаја републичког јавног правобраниоца и заменика републичког јавног правобраниоца.

Одредбама чл. 57. и 58. одређени су рокови за преузимање надлежности Државног правобранилаштва од других државних органа које заступа по овом закону а које није заступало Републичко јавно правобранилаштво, као и преузимање надлежности и запослених од Министарства правде у вези са заступањем Републике Србије пред Европским судом за људска права

Чланом 59. Закона одређени су рокови за доношење подзаконских аката предвиђених овим законом.

Чланом 60. Закона одређује се сврставање у платне групе државног правобраниоца и заменика државног правобраниоца, до усклађивања прописа са одредбама овог закона.

Одредбама чл. 61. до 64. Закона одређују се рокови за усклађивање организације правобранилаштва аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе са одредбама овог закона, примена раније донетих прописа, престанак важења прописа и ступање овог закона на снагу.

IV. ПРОЦЕНА ФИНАНСИЈСКИХ СРЕДСТВА ПОТРЕБНИХ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике Србије.

V. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА ПО ХИТНОМ ПОСТУПКУ

Предлаже се да се Закон доносе по хитном поступку будући да би његово недоношење по хитном поступку могло да проузрокује штетне последице по рад државних и других органа.